

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft har Ordet for en kort Bemærkning.

Ole Bjørn Kraft: Justitsministeren har fra denne Plads udtalt, at han ikke fandt det heldigt, at det kom til Offentlighedens Kundskab, hvor stort et Antal Emigranter der befandt sig her i Landet. Denne Udtalelse forbavser mig noget, for det har dog før været Tilfældet, at den danske Regering har givet, ikke blot den danske Offentlighed, men den europæiske Offentlighed, Meddelelse om dette Antal. Vi har gentagne Gange under Folkeforbundets Delegeretforsamlinger drøftet hele dette Spørgsmaal, Flygtningespørgsmaalet, og der har ogsaa der foreligget Forespørgsel om, hvor mange Flygtninge fra de forskellige Lande man mente der var til Stede her i Landet. Ikke i Aar, men i Forfjor, tror jeg det var, forelaa der en Besvarelse, og jeg havde selv den Ære paa den danske Delegations Vegne at tale om dette Spørgsmaal i den paagældende Kommission. Der kunde jeg ganske aabent og offentligt meddele det Antal, som Ministeriet paa det daværende Tidspunkt mente befandt sig her i Landet. Naar man kunde gøre det der i en offentlig Kommission, hvor man ved, at Meddelelserne kommer til den samlede europæiske Presses Kundskab, er det mig uforstaaeligt, at man nu pludselig ikke skulde være i Stand til at give den ringeste Oplysning derom.

I øvrigt vil jeg gerne sige til Justitsministeren, at jeg tror, det er nødvendigt, at baade Regeringen og Rigsdagen er meget omhyggelige med Behandlingen af Spørgsmaalet om, i hvilken Grad Ministeriet har Ret til at nægte at besvare Spørgsmaal, som stilles til Regeringen fra Rigsdagen. Thi der er for mig aldeles ingen Tvivl om, at Rigsdagens Ret til at kræve alle Oplysninger af Regeringen er en af de fasteste Grundpiller, paa hvilke Folkestyret hviler, og hvis den bliver taget væk, vil store Ting gaa til Grunde sammen med den.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Carsten Raft har Ordet for en kort Bemærkning.

Carsten Raft: Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Korsgaard i, at Vanskeligheden, naar Ministeren nægter at svare, ligger deri, at Rygter begynder at opstaa, at Rygter svirrer. Det forekommer mig, at det Svar, Justitsministeren gav, netop forøger denne Vanskelighed, idet Ministeren siger, at det vil være til Skade at komme frem

med dette til Offentligheden. Offentligheden maa da uvilkaarligt spørge: hvad Skade kan der være i det? er der noget galt? hvis alt er i Orden, kan det da intet skade. Hvis Oplysningerne er blevet givet før, som det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft siger, hvad er saa det skadelige? Offentligheden begynder at interessere sig for det, Rygterne svirrer om denne Sag, der skulde kunne ligge ganske klart for Dagen, og netop saa begynder den at gøre Skade.

Justitsministeren (Steincke): Til det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft vil jeg sige, at jeg principielt er ganske enig med ham i, at Rigsdagen har en Ret til i videst muligt Omfang at kræve Oplysninger, og demokratiske, parlamentariske Ministres Administration foregaar under Offentlighedens Kontrol. Altsaa, hvis Rigsdagen vilde forlange af mig at faa disse Tal frem, saa vilde jeg sige: ja, bevares, hvis man anser det for rigtigt. Men det, der har foreligget, er, at Ønsket om at faa disse Oplysninger har været til foreløbig Diskussion i Finansudvalget, og dertil har jeg svaret, at det vilde i flere Henseender formentlig være uheldigt at faa disse Tal frem.

Nu siger det ærede Medlem Hr. Korsgaard, at han ikke tror paa Ømtaligheden her, og det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, kunde naturligvis slet ikke forstaa, at der var noget skadeligt i at bringe disse Tal. Det kommer an paa, hvad man mener med „skadeligt“. Det er i Tider som disse absolut ikke heldigt, at der er for megen Diskussion ude omkring om Spørgsmaal af denne Karakter, og vi ved jo, at saa snart der overhovedet kommer en Artikel, bliver den trykt henholdsvis det ene eller det andet Sted, hvor man mener at kunne udnytte den. Men det er nu ikke sikkert, at det udadtil vilde gøre nogen større Skade, og det var egentlig ikke Udlandet, jeg tænkte paa. Det er hele den Bevægelse, der vilde komme i Gang, hvis jeg oplyste paa den ene Side Tallet paa russiske Emigranter, paa den anden Side Tallet paa tyske Emigranter og specielt Tallet paa tyske Emigranter i Sønderjylland. Saa vilde der herhjemme formentlig komme en stærk Diskussion fra de forskellige Lejre om, hvorvidt det var rimeligt at forhøje dette Tal, eller det Tal var alt for stort, eller lignende. Vi vilde komme ind i en Diskussion, som efter min Mening ikke gjorde nogen som helst Nytte.

Hertil kommer, at de enkelte Afgørelser her træffes efter et saare vanskeligt Skøn i mange Tilfælde, specielt hvor det